

Smrteľná taktika

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Pavel Sekerák

O knihe

Smrteľná taktika je krátká poviedka, ktorá sa dá len ťažko zaradiť do žánru. Fantasy, ktoré má blízko k hororu, alebo horor, ktorý má blízko k fantasy? Prežité epické dobrodružstvo, ktoré sa presúva zo žánru do žánru. Verte, komu chcete veriť, ale rátajte s tým, že skutočná dôvera sa nedá vybudovať za deň. Alebo áno?

Smrteľná taktika

„Gerjan, fakt si myslíš, že to pôjde?“

„Samozrejme,“ odpovedá Gerjan, skúsený dobrodruh.

Poriadne si prezerá celú skupinu. Strávil popoludnie tým správnym výberom. Krčma plná najrôznejších dobrodruhov, dezertérov, pytlakov a všakovakej zberby. Odlúčení, opustení, i úplne obyčajne spí. Blázni s ešte vážnejšími historkami i niekoľko chlapov, ktorí nepovedali ani slovo, ale ide z nich strach.

„Prečo práve týchto?“

„Blondska je za mňa prvá voľba. Tá sa hodí na všetko. Veľa nenahovorí a vie byť tak pekná a atraktívna, ako i úplne schovaná myška. To je veľký dar. Sila a nenápadnosť. Myslím si, že by ňa jednou rukou uškrtila a zároveň by odvieďa pozornosť tak, že by si ju nikto pri tom nevšimol.“

„Čo ten druhý?“

„Toho si beriem, lebo si ho nechcem znepriatelíť. Aspoň približne viem, čo skrýva v tom kabáte. Dýky, nože, vrhacie sekerky, hviezdice... čokoľvek. Vieš, že tam niečo má a nevieš čo. Nevieš, čo použije proti tebe alebo proti tvojim nepriateľom. Toho si niekto ľahko všimne, no nikto takým, ako je on, nechce nikto čeliť. Keď ho niekto uvidí, schová sa za štít či za nejakú hradbu. Nepôjde k nemu na blízku vzdialenosť.“

„Však nevieš ani jeho meno.“

„To neviem ani tej Blondsky. Nejde mi o mená, ale o schopnosti.“

„Čo ten tretí?“

„Barbar. Silný barbar.“

„To je všetko? Len takýto popis? Myslel som, že chceš dať dlhé myšlienky o tom, na čo takého chlapa použiješ.“

„Boj.“

„A načo potrebuješ mňa?“

„Ty si lukostrelec, vieš vyrobiť šípy. A si v tom neskutočne dobrý.“

„Moje schopnosti už nie sú to, čo bývali. Mám už svoj vek.“

„Každý má svoj vek. Aj ja.“

Päťica spolu vychádza z krčmy. Majú svoj plán, svoj cieľ. Dážď a ani prichádzajúca noc ich nezastaví. Kráčajú po nie veľmi kvalitnej ceste, priamo k horám ďaleko na východe. Gerjan ide prvý a o to, kto ide za ním v akom poradí, sa nestará. Kráča stále rovnakým tempom a niekedy pôsobí, ako keby poznal cestu naspamäť. Za ním kráča jeho známy. Rovnako starý ako on, ale namiesto pohľadu dobrodruha, dáva pozor, aby nepostrácal svoje šípy. Aurel má inú motiváciu ako Gerjan. Jemu nejde o žiadnu pomstu či dobrodružstvo. Nechce zachraňovať žiadne hradý či dediny a rozhodne mu nezáleží na nejakých tituloch a pochvalách.

Chce mať dosť zlatiek na jedlo, na ošatenie a možno i na nový luk. Taktiež myslí na svoj jednoduchý cieľ. Vrátiť sa do svojho domu, ktorý minulé leto niekto vypálil, a kompletne ho opraviť. Z začať nový život, i keď to nikdy nie je jednoduché. Nájsť si novú ženu, možno i s deťmi, vychovávať ich a dať im to, čo je pre neho skutočne dôležité – chlieb, strechu nad hlavou, kvalitný med, dobre ugrilované kurča a hlavne bezpečie.

Tretí člen výpravy je zvyknutý na to, že mu málokto hovorí menom. Vlastne s ním málokedy niekto hovorí dlho. Pozrú sa na neho, povedia si že on je ten pravý a berú ho. Nájomný bojovník. Vyzerá drsne a to stačí. Nikto neskúma, čo skutočne vie. Povedia si, že barbar sa vždy hodí. Hrubá sila nemusí byť ukecaná. Jednorozmerný charakter podľa niekoho a normálny človek podľa... skoro nikoho.

Predposledný kráča chlap s dlhým kabátom a s dlhými nohavicami. Na prvý pohľad pôsobí nápadne. Bez slova, len občas si napráva kabát či nohavice. Dýcha nahlas a inokedy celkom potichu. Viacerým to pripadá zvláštne, priam až nelogické.

Posledná kráča žena. Skutočne sa volá Alea, ale každý ju volá jednoducho Blondska. Vyzerá, že jej vyhovuje táto pozícia. Skúmavo hľadá vôkol seba. Občas sa pozrie na kvety, občas na stromy. Neustále niečo hľadá a stále ju niečo zaujíma. Berie si svoje dva oštepky a používa ich ako pomocné palice. Nie preto, že by ich nemohla niesť na chrbte. Jednoducho chce byť pripravená.

Prvá prestávka je až hlboko v noci. Všetci piati si sadajú do kruhu okolo ohňa. Vedia, že cesta je pred nimi ešte dlhá a náročná.

„Aký je plán?“ pýta sa Alea.

„Plán je jednoduchý. Pôjdeme tam a vrátíme sa,“ odpovedá Gerjan.

„Kam... tam?“

„Tam, kde sa stretajú dve veľké východné cesty. Na križovatke. Bude tam muž, ktorý má moje zlato. Stráži ho.“

„Prečo máš svoje zlato práve tam?“

„Musel som ho niekde nechať. Naháňali ma banditi a bol som sám. Nemal som inú možnosť. Zlato som dobre schoval.“

„To je nelogické, schovávať poklad na križovatke,“ zapája sa Aurel.

„Práve naopak. Strom najlepšie ukryješ v lese, kravu medzi kravami. Nikto nebude prehľadávať miesto, kde navonok nič nie je. Každý sa bude ponáhľať za svojimi obchodmi a dobrodružstvami a nikto tam nebude ostávať dlhšie, ako je nutné.“

„Koľko je tých banditov?“

„Neviem, koľko ich je. Ani neviem, koľko ich bolo vtedy. Môžem to len odhadovať. Ale zvládneme to.“

Päťica pomaly zaspáva. Prvú hliadku si berie Bertran a poriadne sa zakrýva svojim dlhým kabátom. Sadá si na kameň pokrytý ihličím. Je blízko ohňa, tak mu nie je zima. Druhú hliadku berie barbarský bojovník. Sedí na holej zemi a popri strážení a oddychu sa pozerá do ohňa a modlí k svojim bohom. Jeho modlitby sú tiché a harmonické. Opakujú sa ako mantry.

Nový deň sa začína po skromných raňajkách zo zásob. Neskôr sa päťica znova vybrala smerom k cieľu. Cesta je ďaleká, ale teší ich pomyslenie, že stále môžu ísť po relatívne dobrej ceste. Vedia, že sa to na konci dňa zmení.

Po takmer celom dni kráčania, prerušeného len krátkym oddychom na obed, sa skupina rozhoduje o ďalšom postupe.

„Mali by sme pridať. Prejdeme cez rieku a utáboríme sa,“ hovorí Alea.

„Druhá strana komáre. Druhá strana štíp.“

Na barbara sa pozerá celý zvyšok skupiny. Má iný hlas, ako si všetci predstavovali. Oveľa bližší spevu rôznych mantier, než hromový hlas veľkého bojovníka z nehostinných krajov.

„Ja by som prespal na tejto strane. Každopádne, cez rieku ide jediný most široko-ďaleko. Tak by som spal asi bez ohňa,“ hovorí Gerjan.

„Bez ohňa? Sme piati, nemáš sa koho báť,“ odpovedá mu Alea.

„Nemáme sa koho báť? Sme piati a príde dvadsať zvedavcov.“

„Tak nech príde. Dvadsať zvedavcov je lepšie ako dvadsať zabijakov.“

„A keď príde dvadsať zabijakov?“ vypytuje sa Gerjan.

„Vždy môžeš bojovať alebo utekať. Ešte môžeš dúfať, že si ňu nevyšimnú.“

Skupina sa nakoniec dostáva k rieke a pripravuje si nocľah pred prekročením mosta. Nikomu nie sú príjemné komáre, ktoré sú tu síce v menšom množstve, ale sú neuveriteľne otravné. K päťici, ktorá postupne zaspáva, potichu prichádza zahalená postava.

„Môžem sa ohriať pri vašom ohni?“

„Nemáme rozložený oheň,“ odpovedá Aurel.

„Ale idete ho rozložiť na noc.“

„Nie. Nejdeme. Túto noc nebudeme mať oheň.“

„Ale bude zima.“

„Na zimu sa väčšinou neumiera,“ pridáva sa do rozhovoru Gerjan. Poriadne sa snaží prezrieť si novo prichádzajúcu postavu.

„Ale budú vás oziabať nohy.“

„Ukáž sa. Poď bližšie.“

Postava si dáva dolu kapucňu z plášťa. Ukazuje svoju tvár a bledé líca.

„Počúvaj, dievčatko, čo ty tu robíš takto sama?“

„Hľadám oheň.“

„Máš ohnivé vlasy, ale ideš k nášmu ohňu, i keď ho nemáme. Načo ti vlastne je oheň?“ začudovane sa pýta Gerjan.

„Je mi zima.“

„To je každému. Ráno bude teplejšie. A čo si zač?“

„Som sirota.“

„To nie je nič špeciálne a zároveň nič veselé. Pridaj sa k nám, ak chceš. Ale nechcem ti kaziť nádeje. Nebudeme rozkladať oheň.“

Dievča si pomaly sadá a trasľavým hlasom ďakuje. Prezerá si všetkých členov skupiny. Jedného po druhom. Najviac sa však pozerá na Gerjana a na Aleu. Udivuje ju, že medzi pánmi je jedna žena. Navyše taká, ktorá sa môže silou vyrovnáť ostatným. Neustále na ňu zazerá. Všimá si tiež Gerjana, ktorý s ňou komunikuje najviac.

„Ako sa voláš?“ pýta sa Gerjan.

„Lisa.“

„Dobre Lisa. Ja som Gerjan, tu je Aurel, Alea, Bertran a... dobrá otázka. Priateľ môj z neutesených krajov, ty sa voláš vlastne ako?“

„Ge.“

„Ge? Čo je to za meno?“

„Gerjan byť ovca v náš jazyk.“

„Že som sa niečo pýtal... no nič, poďme spať. Hádám nás komáre priveľmi nedoštípu.“

Lisa ukazuje svoju ruku. Je úplne doštipaná, niektoré ranky sú novšie ako iné. Pri pohľade na svoju ruku je jej do plaču. Barbar k nej prichádza bližšie a prezerá si rany. Dievča sa bojí, ale po zaspievaní akejsi neznámej mantry je pokojnejšia.

„Vieš z tých štípancov niečo vyčítať?“ spytuje sa Aurel a siaha po luku, ako keby dúfal, že nejakého komára trafi šípom.

„Ona mágia. Nemať energia. Ona slabá.“

Ge vyťahuje z malej fľaštičky, ktorú má so sebou, snehobielu tekutinu. Pomaly ju prikladá na niektoré rany a zakrýva niekoľkými spadnutými listami.

„Ďakujem ti. Si šaman?“

„Nie.“

Túto noc nikto nie je na hliadke, kvôli neustálym náletom komárov sa nikomu nedá dobre spať. Tak sú na hliadke všetci a zároveň nikto. Zvlášť Gerjan je zo štípancov nervózny a v polospánku sa snaží dostať trochu ďalej.

Skoro ráno pripravuje Bertran oheň a Ge sa vracia s dvomi ostriežmi. Každý z nich je nabodnutý na palicu. Začína ich čistiť.

„Je pravda, že ovládaš kúzla?“ pýta sa tentokrát Alea a prisadá si k Lise čo najbližšie.

„Neviem, či ovládam je to najsprávnejšie slovo. Teraz to nedokážem.“

„Najedz sa a uvidíš, že to pôjde lepšie. Sama o kúzlach nič neviem, ale asi nemôže jeden čarodejník správne ovládať všetky kúzla, ktoré existujú.“

„Môže, ale je to veľa učenia. Starci zamknutí v svojich magických vežiach poznajú viac kúziel. Kto je na ulici, ten vie len časť.“

„Kde si sa to naučila?“

„Pracovala som v knižnici. Upratovala som. Tajne som čítala a skúšala. Potom ma vyhodili.“

„A aké kúzla vieš?“

„Zaujíma ma čas.“

Bojovníčka rozmýšľa. Nechce dávať len otázku za otázkou, chce si dobre premyslieť, čo jej táto Lisa hovorí. Rozmýšľa nad kúzlami ako nad niečím, čo sa dá naučiť a zdokonaľovať, podobne ako šerm či hádzanie oštetu.

„Kde si sa ty naučila bojovať?“ pýta sa mladá Lisa.

„Prečo si myslíš, že viem bojovať, maličká?“

„Cítim to. A vyzeráš byť silná a si na výprave. Nie si ako tie dámy z mesta, ktoré sú celé dni pred zrkadlom.“

„Naučil ma to otec. Najskôr nechcel, ale keď ma chcel potrestať, tak som ho premohla. Znovu a znovu. Tak mi dal za pravdu a všetci jeho známi ma učili. Niektorí s mečom, niektorí so sekerou. Ale to najdôležitejšie som sa učila sama. Uhýbať sa úderom, padať, vydržať bolesť a hlavne nebať sa a čeliť svojmu strachu.“

„To je úžasné. To by som vždy chcela.“

„Ty vieš kúzla a zaujíma ňa to, čo sa môže naučiť hocikto?“

„Veľa kúziel neovládám a nie som v tom dobrá.“

„Ako by si mohla byť? Hovorila si, že tí starci vo vežiach toho vedia veľa. Ty si mladšia ako ktokoľvek, s kým sa normálne rozprávam.“

Zatiaľ, čo všetci ostatní hodujú na rybách, sa Gerjan pozerá dopredu. Uvažuje nad cestou a nad tým, čo všetko sa od jeho poslednej cesty mohlo zmeniť. Premýšľa nad nebezpečenstvami i nad silou ľudí, ktorí by sa mohli dostať do cesty. Nenapadlo mu, že sa bude chcieť niekto pridať. Nepovažuje však Lisu za nepriateľa alebo hrozbu. Navyše možno ani nebude chcieť časť z pokladu.

„Myslím, že by sme mali vyraziť.“

„Videl si niečo?“ pýta sa ho Aurel.

„Nie. Nič som nevidel. Všetko je nateraz pokojné.“

Nikto sa špeciálne nezaujíma o poklad. Veria mu a idú za ním bez odvrávania. Presne takto mu to vyhovuje. Všetko je zatiaľ úplne perfektné. Sám nemá potrebu hovoriť viac, ako je nutné. A navyše, kráča prvý. Nemusí sa mu nikto pozeráť do očí. Má so sebou silných, šikovných jednotlivcov. Uvedomuje si reálnu silu tohto zoskupenia i to, že len málokto by sa im chcel postaviť do cesty.

Každý dostal zaplatené. Dvesto zlatých na hlavu. Osem stovák pre spoločníkov je dosť na to, aby držali ústa a krok.

„Načo nás vlastne potrebujete?“ vypytuje sa počas pochodu Bertran.

„Bezpečie. Ideme tam a naspäť. Alebo kam budeme chcieť. Sú to nebezpečné končiny.“

„Zatiaľ sme stretli len jedno dievča a veľa komárov. Normálne si začínam myslieť, že na tej druhej strane by ich bolo menej.“

„Daj na toho barbara, on vie, čo hovorí.“

„Prečo by som mu mal veriť?“

„A prečo by si mu mal neveriť?“

„Vlastne tebe neverím. Myslím si, že nejaké zlato je len zámienka.“

„Prečo by to bola zámienka? Ide mi o pekné, ligotajúce sa a cenné zlato. O nič viac,“ ubezpečuje ho Gerjan.

„Je ti jasné, že ak tam bude podstatne viac zlata, tak si každý môže uchmatnúť pre seba oveľa viac, ako je jeho podiel?“

„Všetci sme čestní. Nikto z nás by to neurobil.“

„To si len ty myslíš. Tomu divochovi neverím. Ani trochu.“

Ak sa niečoho Gerjan predsa len obával, tak je to súdržnosť skupiny. Skôr alebo neskôr prídu konflikty. Vie, že skupina je vždy ako reťaz. Povolí na slabom mieste, keď sa poriadne zatlačí. Úlohou toho hlavného je zariadiť, aby sa nič také nestalo.

Po celom dni strávenom chôdzou prichádza čas na nový tábor. Zásoby sa pomaly ale isto stenčujú a na chlebe, cibuli, zemiakoch a údenej slanine si pochutnávajú všetci rovnako. Zvlášť Lisa je vďačná za každé sústo. Neustále ďakuje a na každého sa usmieva.

„Bandit. Viac bandit,“ šepká Ge a ostatní sa dávajú do pozoru.

Alea krúži svojim oštepom s precíznosťou, ktorá naháňa strach. Všetci stoja pri sebe, nikto nevyčnieva či neuteká. Gerjan stíska svoj palcát, pripravený vraziť ho do lebky alebo do hrude prvému banditovi, ktorý sa ho opováži napadnúť. Nepochádza však k žiadnemu útoku. Nech je banditov koľkokoľvek, pravdepodobne hľadajú ľahký cieľ. Nieкого, kto z nich neurobí sekanú. Sťahujú sa. Ťažko povedať, kto im nahnal najväčší strach.

„Už si ich stretla?“ pýta sa Alea Lisy.

„Nie. Takto zblízka nie. Ale ak by ste tu neboli, tak...“

„Nemysli na to. Dobré? Skrátka na to nemysli.“

Alea si berie prvú hliadku. Po predošlej noci, keď kvôli komárom nespala nikto, je potrebné postarať sa o bezpečnosť ostatných čo najlepšie. Aleu strieda nadránom Ge.

„Ty spať. Ja strážiť.“

„Dobré. Nikoho som nevidela. Takže už sú dávno preč. Alebo sa tiež musia vyspať.“

„Ten muž zlo. Ten muž nenávisť.“

Ukazuje na Bertrana, aj keď nenápadne. Úmyselne ho neoslovuje, aby ho neprebudil.

„Možno. A možno nie.“

„Duch noci neklamať.“

„Ja neverím Gerjanovi. Niečo skrýva. Niečo veľké, zlomyselné.“

„Malá žena smutná. Malá žena strach.“

„Rozmýšľala som, že ju možno pozvem na cestu so mnou po svete. Ale najskôr chcem o nej vedieť viac. O tom, aká skutočne je a čo dokáže.“

„Ona nič neskrývať?“

„Myslím, že nie. Teraz idem spať. Dávaj pozor.“

Tichú noc prerušujú len občasnú mantry barbara pri ohni.

Ráno hneď po raňajkách a krátkom pochode sa ukazuje jedna z ciest, ktoré vedú priamo na križovatku. Cesta vedie zo severozápadu. Tu a tam je v dávno uloženej dlažbe nejaká nedokonalosť, ale je v celkovo dobrom stave. Skupina občasných stretáva ľudí. Pútnikov, obchodníkov so somármi či posla, ktorý prenáša najnovšie správy zo sveta. Zaujímavou skupinkou sú tiež veriaci, ktorí idú na sväté miesto a cestou sa modlia alebo spievajú a v rukách stískajú rôzne náboženské predmety.

„Už to nie je ďaleko,“ hovorí Aurel.

„Veru nie. Ale ešte tam nie sme.“

„Povedz mi viac o tom zlate.“

„Je tam, čaká na mňa. To je jediné, čo potrebuješ vedieť.“

„A ten tvoj... známy? Aký je?“

„Je to môj známy a nechal som u neho poklad.“

„Nič viac?“

„Nič viac.“

Aurelovi to nedá. Všimá si, že Gerjan je skúpy na slovo. O niečom jednoducho nerád hovorí. Niečo je mu cudzie či protivné. Má tajomstvá. Niečo nevyzradí ani svojim najbližším.

„Mali by sme zastať. Okamžite. Všetci!“ vykrikuje Aurel a každý sa pozerá na neho.

„Čo sa deje?“ Pýta sa Bertran.

„Tento chlapík, ktorý si nás najal, nám niečo tají. Niečo dôležité.“

Aurel možno očakáva, že niekto povie niečo o tom, že každý má svoje tajomstvá. Nič sa ale nedeje. Všetci sú ticho, vrátane Gerjana. Tomu to nedá a po chvíli prerušuje ticho.

„Sme skoro tam. Poďme.“

„Nie. Kým nám nepovieš viac.“

„Schoval som tam zlato a chcem ho preniesť. Čo na tom nechápeš?“

„Ak sú tu všade banditi, prečo si myslíš, že ten tvoj známy nie je jeden z nich? Alebo čo ak je s nimi spriahnutý? Alebo už nič nemá? Ak sú tu ľudia, ako tí v noci, možno je už po ňom.“

„Tak to poďme zistiť. Ideme.“

„Ty ideš za svojim cieľom. Ani sa na chvíľu nezastavíš po tom, čo som práve povedal?“

„Je len jeden spôsob, ako zistiť, čo sa deje.“

„Dva. Ísť kde ty ísť. Alebo. Vytriasť z teba pravda,“ zapája sa Ge.

„Zaplatil som vám, tak poďme. Čo máte strach?“

Každému je jasné, že odpojiť sa od zvyšku skupiny na mieste, kde je dosť banditov, nemusí byť najlepšie riešenie. Skupina však nie je jednotná.

„Ja sa nepohnem, kým mi nepovie tento chlap viac.“

„Ani ja!“ Aurel a Bertran sa zhodujú.

Pozerajú sa na ostatných, či sa k nim niekto pridá. Ge ide bez slova ku Gerjanovi. Chce pokračovať.

„Ja pôjdem s Aleou,“ vyjadruje sa Lisa.

Všetky oči sa sústreďujú na blondavú bojovníčku. Tá si to vychutnáva a jemne sa usmieva. Zároveň rozmýšľa.

„Som na vážkach. Chcem ísť ďalej, ale chcem tiež vedieť viac. Máme nohy, tak sa hýbme. Nemáme ich na to, aby sme stáli na mieste. Poďme tam, kam máme ísť. Urobíme, čo je potrebné a budeme kryť jeden druhého, ak to bude nutné. Kedykoľvek sa môžeme otočiť a môžeme ísť preč. Ako skupina sme vždy silnejší.“

Neochotne, ale predsa sa všetci dali znovu na cestu. Gerjan ide prvý, ale tak, aby mu ostatní stačili. Zvlášť Lisa je pomalšia, ale Alea ju neustále stráži a posmeluje. Aj ona si všíma, že priamo na križovatke je niečo, čo sa nedá nazvať mestom alebo dedinou. Vlastne je to jedna väčšia budova a niekoľko malých búdok, ktoré nepôsobia veľmi vábne. Veľká budova je očividne hostinec. Viac zatiaľ nevidno. Pri napájadlách je hneď niekoľko koní. Pred hostincom postáva niekoľko ľudí, ktorí sa rozprávajú.

„Tvoj známy je v tom dome?“ znovu sa pýta Aurel.

„Samozrejme. Je to jeho dom. Vlastne jeho hostinec. Všetko musí mať dobre schované.“

„Podľa mňa to nie je hostinec.“

„Ale prosím ťa, a čo by to bolo? Kupci si tu odpočinú, porozprávajú sa, povymieňajú si tovar zo všetkých svetových strán. Ideálne miesto pre hostinec.“

„Verím, že by to bolo dobré miesto. Ale aj tak, ako by tam dostali všetky tie zásoby?“

„Akože ako? Všetko sa dá predať a kúpiť. Aj posteľ, ženy, víno či sviečky. Kúpiš tu koňa i celý voz, ak ho bude mať niekto na predaj.“

Gerjan vstupuje cez nádherné dvere zo svetlého dreva do rozsiahlej miestnosti. Ostatní idú za ním. Všíma si muža celkom vzadu a hneď ho oslovuje.

„Maro! Maro, dlho sme sa nevideli! Maro!“

„Gerjan, priateľa, kde sa tu berieš?“

„Prišiel som... však vieš prečo.“

„A koho si priviedol?“

„Toto je Alea, Aurel, Ge... len Ge. Fakt sa tak volá.“

„A čo vedia?“

„Vedia toho veľa. Sú skutočne šikovní. Mám šťastie, že sme nenarazili na žiadne skutočne významné nebezpečenstvo. Keby sa tak aj stalo, určite by sme si poradili.“

„Hľadám extrémnu silu a čokoľvek, čo súvisí s mágiou. Všetchno poznáš.“

„Moment!“ ozýva sa Alea. „Ty nás... ponúkaš? Predávaš? Nemáme tu len niečo vyzdvihnúť?“

„Maro, môj priateľ, je len zvedavý. Kedysi aj on chodil po dobrodružstvách a teraz je mu smutno za starými časmi.“

Kým sa Alea rozpráva s Gerjanom, niekoľko mužov, ktorí stáli vonku, hádžu niečo dovnútra a zatarasujú dvere. Po chvíli padajú všetci na zem, s výnimkou Mara. Nechápu, čo sa deje.

Gerjan sa zobúdzajú zviazaný a s neskutočnou bolesťou hlavy. Zisťuje, že je v inej miestnosti, v ktorej doteraz nikdy nebol. Má zviazané ruky a aj keď nemá žiadnu látku cez oči, nevidí. Oči ho neskutočne pália. Rýchlo zisťuje, že v nej nie je jediný. Počuje nadávať Aurela i Bertrana.

Maro sa na nich všetkých pozerá spoza mreží. Najskôr sa len díva a nehovorí vôbec nič. Všíma si hlavne Gerjana.

„Maro? Maro?! Je tu niekde Maro?“

„Tu som.“

„Čo... čo sa stalo?“

„Sľúbil si mi niečo výnimočné. Krv urodzených, mimoriadne schopných. Sľúbil si mi, že budem spokojný. Ty vieš, čo chcem. Čo potrebujem. A čo si mi doniesol? Pár úplne obyčajných ľudí? Nikoho, kto by vedel niečo, čo sám neviem?“

Maro sa ukazuje v svojej skutočnej, desivej podobe. Ohromný démon s neskutočne veľkou silou, už nepoužíva svoje jednoduché kúzlo na zakrytie tváre a postavy. Už sa nemusí tváriť ako obyčajný chlap, ktorý sa stará o hostinec.

„Čo chceš? Povedz mi, čo chceš!“

„Nedostal som to, čo som chcel. Jedinou útechou je tvoja smrť.“

„Ty ma chceš zabiť?“

„Možno ja. A možno niekto z tých, ktorých si chcel obetovať. Teraz môžem hovoriť tak, aby ma všetci počuli jasne. Ty si mal doniesť urodzenú krv veľkých, legendárnych bojovníkov a kúzelníkov. A nesplnil si to. Preto všetci, čo sú tu, zomrú. Až na jednu výnimku. Jeden z vás bude žiť a pokojne odíde. Aj so zásobami na dlhú cestu a na koni. Ostatných päť zomrie.“

„Čože?“ pýta sa Aurel.

„Gerjan, ja ťa zabijem!“ pripomína sa Alea.

Miestnosť, kde je len niekoľko fakiel, je tmavá a pôsobí hrozivo aj v bežný deň. Teraz však je v nej hrozivá a dusivá atmosféra. Šesť ľudí, päť z nich zomrie. Každý má spredu zviazané ruky. Maro osobne hádže do stredu miestnosti starý, veľký meč. Priťažký pre Lisu, ale použiteľný pre všetkých ostatných.

„Čo s tým mečom?“ pýta sa Aurel.

„Ty idiot, to je na ruky. Na prerezanie pút.“

„Neverím ti!“

„Tak mi never, keď chceš, ale choď mi z cesty!“

Všetci okrem Bertrana sa tlačia k meču. Ten sa naopak snaží dostať od meča čo najďalej. Vyťahuje si z kabátu nejaký ostrý predmet. Ge sa dostáva k meču ako prvý a prerezáva si s ním povrazy. Následne ho berie do rúk a prerezáva povrazy Lise a Alei, ktoré sú spolu pri sebe. Nesebecký sa snaží pomôcť každému.

„Prečo ich všetkých neodpravíš?“ pýta sa Barbara dobrodruh.

„My spolu. My nebojovať proti my.“

Po chvíli majú všetci prerezané povrazy a každý z nich sa môže pokojne pohybovať.

„Vidí niekto z vás cestu von?“ pýta sa Aurel.

„Toto je väzenie. Nemá tu byť cesta von. To by neplnilo účel väzenia,“ oponuje mu Bertran.

„Musí tu byť nejaká cesta.“

„Nemusí. Sme tu ako myši.“

„Načo by bol myšiam meč?“

„Ty si fakt blbec, alebo sa na blbca hráš? Jeden meč, šesť ľudí. Chce, aby sme sa zabíjali navzájom. Preto si ho beriem ja.“

„Prečo ty?“

„Pretože ja ho ako jediný z vás nepotrebujem.“

Lisu premáha strach. Nevie, kde je. Je s cudzincami v nepríjemnom prostredí a do toho nemôže prestať myslieť na tie čísla. Jeden prežije? Alebo jedna? Ako to vôbec môže byť ona? Je bez šance. Slabá, zbytočná a zároveň sa môže stať ich ľahkou obeťou.

„Premyslime to. Sme tu všetci spolu. Ako prvé by sme mali...“

„Zabiť ťa, Gerjan! Ty si nás sem dostal! Chceš predať svojich druhov za svoj holý život? Čo urobíš? No? Čo urobíš ty prekliaty zasran?!“ vykrikuje po Gerjanovi Aurel.

„Len pomaly. Nemali by sme bojovať medzi sebou.“

„Ty si nás doviedol do pasce. Vedome si chcel všetkých podraziť. Ale si neschopný! Išli sme za odmenou a odmena nikde. Ty za to môžeš!“

„Na lukostrelca bez luku, zamknutého so silnejšími, si priveľmi odvážny.“

„Tak mi zobrali zbraň. A čo? Vlastnými rukami ťa zahrdúsim, Gerjan!“

Aurel má červené líca a celú tvár. Je právom nahnevaný. Teraz nechce byť žiadny diplomat. Chce spravodlivosť. Nepremýšľa do blízkej či vzdialenej budúcnosti. Jeho presným opakom je Alea. Tiež je bez akejkoľvek zbrane, ale ako bojovníčka nemá problém postaviť sa hocikomu v boji. Verí svojim pästiam a svojmu výcviku. Rýchlymi pohybmi očí si všíma, čo robia ostatní. Je pripravená brániť sa. Nič nehovorí, nechce byť na očiach. Na rozdiel od Bertrana, ktorý má úplne inú taktiku.

„Ak sa chce niekto na mňa vrhnúť, zomrie. Nezobrali mi všetko. Kto niečo skúsi, zomrie. Vy sa pokojne pozabíjajte navzájom a ja si v pokoji odcvámam.“

„Máš zaujímavý prístup,“ tvrdí Gerjan.

„Ja nemám strach. Viem, že ja dnes nezomriem.“

„Odkiaľ berieš takú istotu?“ pýta sa Gerjan.

„Mojou istotou je, že nemám strach. Nikto sa ma nepokúsi zabiť. Som príliš nebezpečný.“

„Každý sa snaží byť ticho, len ty tu hovoríš o sebe.“

„A ty mi na to odpovedáš. Pravdepodobne budeš prvý, kto zomrie. Kto je na tvojej strane? Každého si podrazil. Aurel ťa nenávidí. Ja ťa chrániť nebudem. Nikto ťa chrániť nebude. Nikto nie je na tvojej strane.“

„To ani na tvojej.“

Šesť postáv v pasci. Každý sa potí a premýšľa. Nad sebou, nad ostatnými, nad hrozbami. Miestnosť má štyri rohy. Do jedného ide Alea. Pokojne kráča a pohybuje sa tam cúvaním. Lisa ju pomaly nasleduje a jej drobné chodidlá zanechávajú v prachu len nepatrné stopy.

Druhý roh si berie Gerjan. Nechce k nemu utekať a byť k niekomu chrbtom. Do tretieho rohu sa nehlučne presúva divoký Ge.

Ostáva posledný roh. Bertran a Aurel si uvedomujú, o čo ide. Nikto nechce ostať niekde v strede. Každý chce byť v rohu. Títo dvaja si rozumejú, ale vždy je rozdiel medzi porozumením a dôverou.

„Je môj! Ten roh je môj!“ vykrikuje Aurel a uteká do rohu.

Bertran si dáva ruku do kabáta. Vie, že teraz nastala jeho chvíľa. Teraz môže ukázať silu. Niečo vyťahuje a hádže tak rýchlo, ako vie.

Špáradlo letí rýchlo, ale žiadnu škodu nerobí. Od Aurelovho chrbta sa neškodne odráža a padá na zem. Bertran si uvedomuje, že teraz nemôže byť braný vážne. Okamžite sa na neho vrhá Gerjan a je presvedčený, že sa môže ľahko zbaviť jedného zo súperov. Menej rivalov znamená väčšiu šancu na prežitie.

Zabúda na opatrnosť. Nevšíma si ostatných, ide za svojim cieľom. Nevšíma si ani krátku a tenkú dýku, ktorú Bertran prepašoval v opasku. Gerjanova päšť do nastavenej dýky naráža v plnej rýchlosti. Obrovskú bolesť počuť po celej miestnosti a hrozivý zápas, ktorý mal mať jedného víťaza, sa otáča. Bodnutie, ďalšie bodnutie a rýchla strata možnosti reagovať na čokoľvek. Gerjan nepadá na zem len preto, že sa snaží chytiť Bertrana. Funguje to len na krátku chvíľu. Snaží sa zastaviť svoje krvácanie z jednej z rán, ale rýchlo stráca akýkoľvek cit v rukách i v celom tele.

Bertran rýchlo obsadzuje jeden z rohov. Nechce bojovať s nikým ďalším. Teraz nie. Potrebuje sa poriadne nadýchnuť. Atmosféra hustne závravným tempom. Doteraz to bola akási hra, zlý vtip či nedorozumenie. Teraz ide o veľa. Každý jeden život môže rýchlo skončiť. Každý jeden spojenec môže byť zradca.

„Teraz sme každý v rohu. Budeme tu čakať, kým niekto zaspí?“ pýta sa polohlasne Bertran. Nedostáva odpoveď.

Svojou otázkou ale ukázal nelichotivú pravdu. V prírode strážili jeden druhého. Teraz sa všetko úplne obracia. Kto zaspí, zomrie. Kto nebude spať, nezomrie. Ale aj ten môže padnúť.

Nastáva fáza strachu a beznádeje. Nikto nevie, čo je správne. Nič nie je správne. Všetko je správne. Každý je korisť a lovec súčasne.

Alea s Lisou, Aurel, Ge a Bertran. Štyri strany, štyri konce. V každom rohu je sila. Niekde väčšia, niekde menšia. Nikto však nemôže vedieť všetko. Rovnováha je dočasná, zatiaľ čo strach je večný.

Gerjan by si o tom mohol myslieť svoje. Ale už nemôže. Jeho názory zomreli spolu s ním. Môžu na neho zazerať, môžu ho nenávidieť, hádzať na neho viny. Ale neublížia mu. Už nežije. Nebude žiadna legenda, len bezmenná mŕtva figúra na bojovom poli plnom zrady a zvrátenej diplomacie. Mŕtvoľa, ktorá je každému na očiach a symbolizuje koniec. Nechutný pohľad, ktorý nie je pre každého. Ktokoľvek môže dopadnúť rovnako.

Každý rozmýšľa inak, ale medzi tými myšlienkami sa niektoré opakujú. Je jasné, že Lisa nemôže byť s Aleou večne. Ak ostanú len tie dve, budú musieť bojovať navzájom. Taktiež je jasné, že proti barbarovi a bojovníčke sú zvyšni dvaja v nevýhode. Chlap s dýkou je nebezpečnejší, keď nikto nevie, čo má. Teraz vedia, že má dýku a bude ju musieť použiť. A lukostrelec bez luku nie je veľká hrozba. Aj lukostrelec musí vedieť narábať s mečom alebo inou zbraňou, ale nemá na to toľko skúseností ako niekto, kto používa meč ako svoju hlavnú zbraň. Taktiež je najslabší. Jasne si to uvedomuje a potí sa zo všetkých najviac.

„Čo môže robiť? Aké má možnosti?“

„Počúvajte ma, mali by sme sa odtiaľto nejako dostať. Zbavme sa toho démona a utečme.“

„Jeho ty neznavíš. On teba v hrst.“

„Na to kašlem. Zbavme sa ho. Kto ide na to so mnou?“

„Ty slabý. Ty skoro zomrieš. Ty nemať sila proti oni. Ty snažiť prežiť, ale tvoj duch slabý.“

„Toto som práve nechcel počuť.“

Maro sa na všetko díva z výšky, nikým nepozorovaný. Ani nepotrebuje zrak, plne ho uspokojuje jeho sluch. Počuje slová, počul posledné činy Gerjana. Teraz počúva srdcia. Ktoré ako rýchlo bije a kto má problémy od strachu i prehltnúť slinu.

Aurel má jedinú možnosť. Počkať, kým sa ostatní nepozabíjajú navzájom. Alebo kým všetci nezaspia. Uvažuje, aká by mohla byť jeho stratégia. Zobrať Bertranovi dýku, zabiť Bertrana. Následne zabiť Aleu. Potom dýkou zneškodniť barbara. A ostáva mu zabiť Lisu. V tomto poradí by to bolo najlepšie. Dobre si uvedomuje, že tento plán je náročný, v podstate nemožný. Jeho vyhliadky nie sú dobré. V každom prípade sa ho zbavia skôr, ako budú bojovať na smrť ostatní.

Bertranove vyhliadky sú lepšie. Môže premôcť Aurela. Nemá úplnú istotu, že sa mu to podarí, ale tá šanca je veľká. Ak ho ale porazí, čo robiť potom? Nepremôže barbara. Ani blondávu bojovníčku. Môže zabiť len Lisu. Ale ako mu to pomôže? Môže ju pohodlne a bez problémov zabiť až potom, čo padne Alea. Ešte môže skúsiť zohnať spojencov, ale koho? Kto bude na jeho strane? Ak Aurel, tak si veľmi nepomôže. Ak Ge, tak má šancu. Možno povraždí všetkých. Kto ale bude silnejší, keď ostanú len oni dvaja? Ešte by mohol byť spojenec bojovníčky a teda i Lisy.

Ak by porazili spolu Aurela i barbara, čo by potom robili traja? Ani on, ani Lisa by nemali šancu proti Alei. Alea by vyhrala tak či tak, aj keby sa spojil proti nej s Lisou.

Lisa má strach. Je utiahnutá a aj keď si neuvedomuje všetky možnosti, tak vie, že sa z tohto nedostane živá. Nečaká zázraky a ak prežije len jeden človek, zomrie. Zabiť ju môže ktokoľvek. Aj Alea. Odŕha sa trochu od nej a ona vyzerá, že to chápe. Po chvíli sa však Lisa zase viac približuje k tejto bojovníčke. Strach jej znemožňuje jasne myslieť a nedokáže sa mu vyhnúť. V svojom živote už videla mŕtvych ľudí. Vždy ju to desilo, kradlo jej to spánok i chuť ďalej žiť. Sledovať Gerjanove telo je však niečo ešte silnejšie, intenzívnejšie. Niečo, pred čím sa nemôže schovať. Nemôže utekať. Akákoľvek snaha utiecť by znamenala len náraz do steny, nič viac. Znovu a znovu sa pozerá na človeka, ktorého mohla odhadnúť zle. Teraz leží v netypickej póze a jeho oblečenie je čoraz červenejšie.

Alea zvažuje, čo by bolo najlepšie urobiť. Mohla by prežiť tak, že by postupne pozabíjala všetkých. Mohlo by sa jej to podariť. Stačí sa zbaviť Ge. Toho človeka, ktorý jej prerezal povrazy a nikdy jej neublížil, ani sa na ňu škaredo nepozrel. Čestného a múdreho barbara, ktorý má svoj svet a ten jeho svet nie je zlý.

Ge má pozíciu, ktorá je podobá tej, ktorú má Alea. Uvedomuje si svoju silu. Nechce nikomu ublížiť, ale vie sa brániť. Nepotrebuje ľudí, ktorí mu chcú ublížiť. Stačia mu duchovia predkov, ktorí ho môžu viesť, ale i opustiť.

„Podme sa všetci vyspať!“ hovorí Aurel a očakáva odpoveď od všetkých. Nikto mu ale nepraje dobrú noc.

Nemôže spať. Nikto nemôže spať. Všade sú ľudia, ktorí môžu ublížiť. Zažmúrenie očí môže znamenať smrť. Rýchlu smrť, pomalú smrť v bolestiach či dolámanie tela tak, že sa dýchanie zmení na nočnú moru. Aurel sa snaží vymyslieť čo najlepší plán. Uvažuje, počíta, dúfa. Ruky sa mu trasú a pod ním sa začína zväčšovať zapáchajúca, žltá mláka.

Jedno vie s úplnou istotou. Alea ani Ge nepotrebujú noc na to, aby ho zabili. Môžu to urobiť v čestnom súboji, jedného na jedného.

Celkom iné myšlienky sú v iných hlavách, ale hlavnou myšlienkou je prežiť. Nikto neuvažuje nad tým, že pôjde na ďalšie veľké dobrodružstvá. Alebo čo si kúpia na trhu, ani v ktorej rieke sa vykúpe. Prežiť. To je to hlavné. Prežiť a všetko ostatné je vedľajšie, málo dôležité. Hlboko podmienené.

Kým premýšľa, Lisa sa nakláňa k Alei.

„Zabije ťa.“

Alea sa nemusí pýtať, koho tým myslí. Lisa jej to nenápadne ukazuje. Mocný barbar bude ten, kto zabije jej najbližšiu dušu.

Blondávä žena jej na to prikyvuje. Môže jej veriť, ale nemusí. Premýšľa. Alebo má šancu prežiť, alebo nie. Ak ju zabije Ge, bude po nej. Ak nie, má veľkú šancu prežiť a odísť.

„Si si istá?“

„Vidím to.“

„Tak skús vidieť aj ďalej. Ja ťa ochránim.“

To je posledné, čo mladučka Lisa potrebovala. Berie do rúk najväčší kameň, aký vidí a približuje sa k barbarovi. Ten si ju zo začiatku nevšimá. Je to ako súboj trpaslíka s obrom. Lisa nechce žiť, ak jej ochrankyňa zomrie. Môže za to ten démon? Môže. Ale hlavne ten silný muž v jednom z rohov. Ide na neho. Viac zúfalá, ako pripravená. Priama, s veľkou snahou, ale bez šance. Iba ak... by sa stal zázrak.

Udiera ho tak silno, ako dokáže. Chce udrieť znovu a znovu, ale znemožňuje jej to. Rýchlo ju chytá a nie veľmi nežne ju zvierá v svojich mocných rukách.

„Ja tebe nechci ublížiť. Ty dobré srdce.“

„Aj... ty dobré srdce.“

„Ak niekto musí zomrieť, tak zomrie.“

Barbar ju otcovsky chytá za ruku a hovorí jej niečo v jazyku, ktorému ona nerozumie. Ani sama nevie prečo, ale usmieva sa na neho. Púšťa ju a ona sa vracia na svoje miesto, k Alei.

„To si necháš? Prečo ju nezabiješ?“ pýta sa barbara Bertran.

„Jej srdce dobré. Tvoje srdce zlé.“

„A čo? Ideš ma vytrestať?“

„Tvoja dýka. Nebezpečná. Dať ju ty mne.“

„No istotne ti budem dávať moju dýku. Čo by ma malo k tomu donútiť?“

Barbar prechádza do tajomného tichého hlasu a odpovedá mu jediným slovom. „Smrť.“

Dvíha sa. Ide priamo k Bertranovi. Ten je zaskočený. Bez spojencov. Bez veľkej šance. Berie si dýku do rúk a nechce padnúť bez priameho boja. Používa tú dýku najlepšie, ako vie. Núti neohrozeného bojovníka na chvíľu uhýbať. Tak veľmi ho chce zasiahnuť. Zúrivosť urýchľuje jeho údery, ale nie mušku. Mocné ruky ho hádžu o jednu zo stien, zdvíhajú a celý proces opakujú. Nie je mŕtvy, ale prichádza o dýku. Tak isto aj o možnosť byť ešte niekedy proti niekomu hrozbou.

Aurel okamžite reaguje. Vie, že teraz je jeho čas. Alebo nie? Je nerozhodný.

Nevie, či má zaútočiť na barbara alebo na bojovníčku. Vyberá si nečakane tretiu možnosť. Ide k bojovníčke, ale tá nie je jeho cieľ. Chce ublížiť Lise. Vziať jej život. Nemá to logiku ani žiadnu ľudskosť. Koná a poháňa ho strach. Vie, že bude ďalší. To ten strach z barbara. To, akou silou manipuloval s Bertranovým telom, donútilo jeho vlastné telo vyhnúť sa mu. Vyhnúť sa jeho rukám, aj keby mal teraz urobiť to najhlúpejšie a najbezočivejšie.

Chytá ju za ruku a chce si ju pritiahnúť k sebe. Zvláštna zúrivosť ho núti ubližovať nevinnej. Je to vynikajúca príležitosť pre Aleu, aby sa prejavila. Bez väčších problémov chytá Aurela za ruku a odtrhá ho od Lisy. Ten si nevšíma bojovníčku, ale už na Lisu nedotiahne. Môže kričať, vyhrážať sa, hovoriť najrôznejšie nezmysly. Ale deje sa to najhoršie, čo si vie teraz predstaviť. Oddaľuje sa od Lisy a približuje k barbarovi. Je to zaujímavý pohľad. Žena ťahá muža na miesto, kde rozhodne nechce byť. Netreba žiadnu diskusiu medzi Ge a Aleou. Podáva mu ho ako neposlušné dieťa, ktoré si zaslúži výprask. Tentokrát to žiadny výprask nebude. Rovnakou, možno i väčšou silou, sa Ge zbavuje Aurela. Ten na rozdiel od Bertrana už žiadnu bolesť nepocíti.

Ostávajú štyria. Gerjan je mŕtvý. Aurel je mŕtvý. Bertran žije, ale taký život mu nikto nemôže závidieť. Lisa plače v kúte. Pohľad na telesné tekutiny a telá, ktoré pred smrťou okúsili impozantnú bolesť, jej nedovoľuje na nič myslieť. Každý vie, čo musí nastať.

„Čestný súboj?“ pýta sa Ge.

„Kto vyhrá, ten sa postará o Lisu.“

Ona nechce zabiť jeho. On nechce zabiť ju. Silné päste pokrývajú slzy. Nie je iná možnosť. Súboj myslí a svalov. Boj o to, či sa naplnia alebo nenaplnia slová malej Lisy.

Súboj plný úderov a vykryvnutí má dlhé trvanie. Nikto nechce zomrieť. Nikto nechce ukončiť svoj život v tejto miestnosti. Ale bojujú. Prah bolesti dostáva zabrať. Ge získava navrch. Po silnom údere začína bojovníčke zvieriť hrdlo a tá sa už nemôže brániť. Len čo odpadáva, rýchlymi krokmi chytá Lisu. Aj jej hrdlo začínajú gniaviť mocné dlane. Plače, mece sa, ale nemá mu ako ublížiť.

„Je hotovo. Počuješ, démon? Je hotovo. Ja byť sám!“

Démon, ktorý všetko sleduje, tleska. Otvára magické dvere, ktoré boli doteraz neviditeľné.

„Ja byť slobodný.“

„Dokázal si to. Som spokojný. Teraz choď. Choď a nevracaj sa.“

Ge berie pod jednu pazuchu Lisu a pod druhú Aleu. S ich telami vychádza von. Bez prerušovania ich obidve ťahá z hrozného miesta cez chodbu až na povrch.

„Počkaj! Ja viem, o čo ti ide!“ zveskol na neho Maro a povolal svojich pomocníkov, rôzne nižšie démonické bytosti. Tie ho rýchlo chytajú a ostňami mu vyrezávajú srdce. To isté aj Alei, ktorá sa po chvíli prebrala a pokúsila sa brániť.

Skláňa sa nad mŕtvolu barbara a uznanlivo ťľapká vykuchanú mŕtvolu po ramene.

„Tvoj nápad bol geniálny. Ale bol. Skončil si. Skoro si bol posledný.“

Čaká na Lisu, kým sa preberie. Nedeje sa to tak rýchlo, ako by si prial. Berie fľašu s nechutne páchnucou tekutinou a dáva ju pred jej nos a následne z nej leje priamo do hrdla dievčaťa.

„Ty! Dievčisko malé! Budeš žiť. Ale mám pre teba úlohu.“

Lisa sa pozerá na obrovského, hrozného démona. Chce ustúpiť, ale nemá kam. Je úplne obklúčená. Kašle, nevie sa poriadne nadýchnuť a každé jeho slovo je pre ňu hlučnejšie ako celý orchester.

„Čo si im povedala, že ťa zobrali so sebou?“

„Povedala som im, že viem čarovať.“

„A vieš?“

„Vlastne ani nie.“

„Budeš žiť, ale budeš žiť ako jediná. Ten, ktorý tam ostal, padne tvojou rukou.“

Lisa si uvedomuje, čo má urobiť. Čo je jej terajšou úlohou. Zabiť zraneného, takmer nevládneho Bertrana. Má byť tá jediná, ktorá prežije. Jeden z nižších démonov jej dáva krátky meč, ktorý je pokrytý hrôzostrašnými symbolmi. Nechce ho. Tak veľmi ho nechce, ale tlačí jej ho do dlane. Rastie v nej hnev, cíti sa byť démonicky oddaná novému pánovi. Nechce nikoho zabiť. Po chvíli sa jej táto akcia vidí strašná, ale možná. Mení sa. Všetky jej túžby sa menia a zvláštne splietajú. Vie, že to dokáže urobiť, ale nechce. Alebo chce? Sama nevie. Každý moment mení jej úsudok. Stráca sa sama v sebe a zabúda na život, ktorý žila ešte pred hodinami. Hromadí sa v nej sila, ktorú začína chápať a ktorú musí poslúchať. Sila, ktorá vie o nej všetko, aj keď ona o nej nevie skoro nič.

Po chvíli prichádza k Bertranovi a namiesto milosrdného usmrtenia jemu a neskôr jeho mŕtvole zasadzuje ranu za ranou. Je dokonané.

Bude žiť.

Bude poslúchať.

Má svoj nový domov.